

అది మహానగరం.

నగరమంటే విస్తీర్ణపరంగా, జనాభా ప్రకారం పెద్దదనే కాదు ఒకళ్ల గురించి మరొకళ్లు పట్టించుకోనిదని కూడా అర్థం.

రంగనాథ్ రద్దీగా వున్న ఆ సెంటర్ లో నిలుచుని ఎవరికోసమో ఎదురు చూస్తున్నాడు.

నిరీక్షణ ఎంతటి శాపమో అతనికి అర్థమవుతోంది.

తెలిసినవాళ్లెవరైనా తారసపడి

ఇక్కడెందుకు నిల్చున్నావని అడుగుతారని భయంగా వుంది. అయినా అక్కడే నిల్చుని ఎవరికోసమో నిరీక్షిస్తూనే వున్నాడు.

ఇంతలో ఓ ఆటో దూసుకుంటూ వచ్చి అతని పక్కనాగింది. అందులో కూర్చుని వున్న రమ్యని చూడగానే చకచకా అటు వెళ్లి ఆటోలో కూర్చున్నాడు. ఆటో కదిలింది.

“ఎక్కడికో చెప్పావా?” ఆమెకే వినిపించేటట్లు నెమ్మదిగా అడిగాడు.

“సికింద్రాబాద్ స్టేషన్ కని చెప్పాను. అక్కడ నుంచీ వేరే ఆటోలో వెళ్తాం. రూమ్ బుక్ చేసేవుకదా?”

“చేసేను. ఇద్దరం వూరు నుంచి వస్తున్నట్లుండాలి. అందుకే చేతిలో ఈ బాగ్ కూడా పట్టుకొచ్చాను”

“ప్రతి పదిరోజులకి నీకిలా మూడ్ వస్తే ఆఫీసులో హోఫ్ డే సెలవు పెట్టి రాలేను” చిరాకు పడుతున్నాడు.

“వెధవాఫీస్ మానేయ్. ఇరవై నాలుగంటలూ కలిసే వుండవచ్చు”

“ఇన్ ప్రాక్టికల్ థింగ్ మాట్లాడకండి. నేనాఫీసు మానేస్తాను. మీరు మీ ఆవిడ, తల్లిదండ్రుల్ని వదిలేసే వస్తారా?”

ఆవరేషన్

- దోనేపూడి ప్రేమ్ దులారి

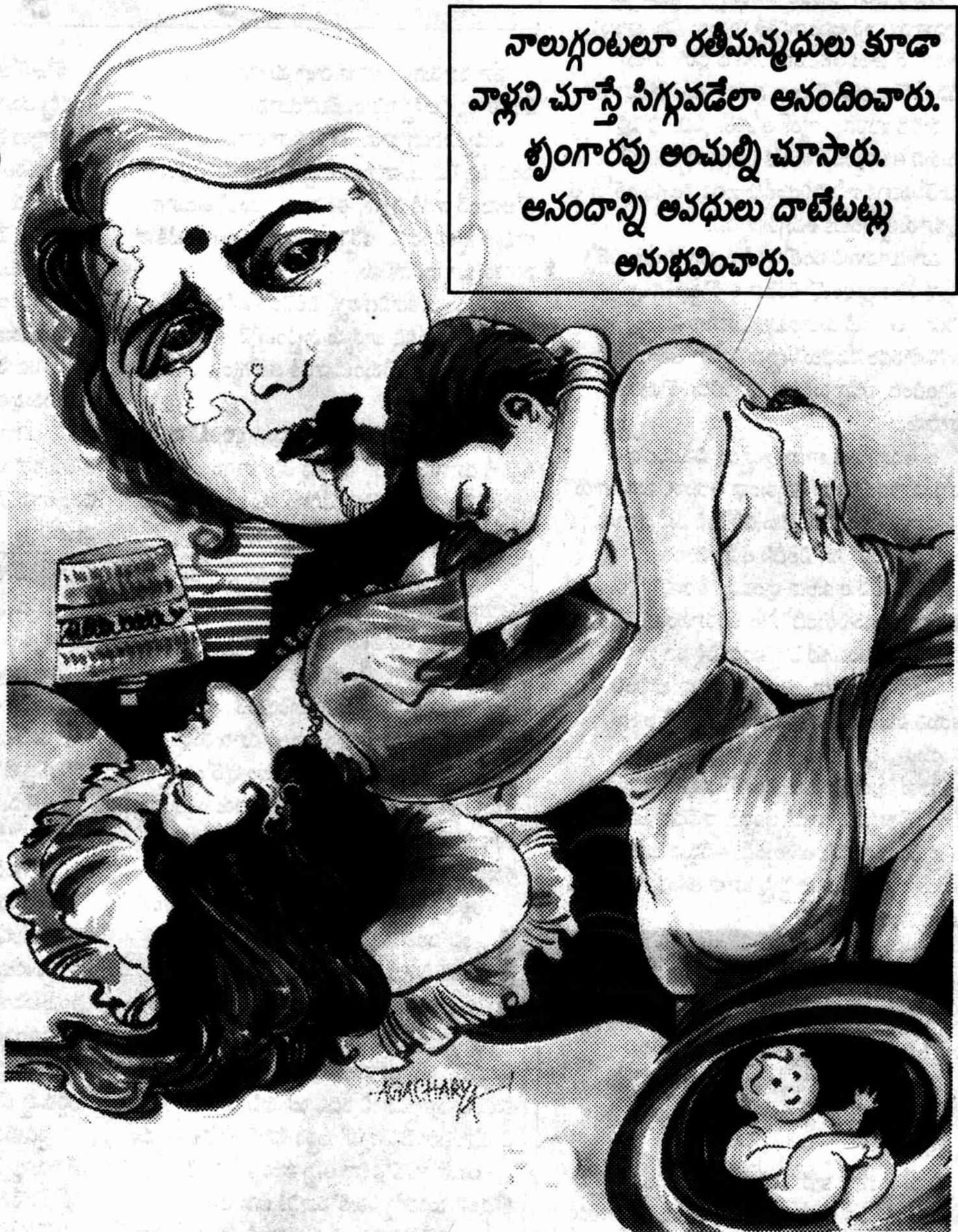
“నువ్వు మీ ఆయన నుంచి విడాకులు తీసుకో. అలాగే నేనూ వచ్చేస్తాను”
 “అందుకే జరగని విషయాల కోసం ఆలోచించవద్దంటున్నాను”
 “అంటే ఇలా దొంగగా కలుసుకోవడం కన్నా

మార్గం లేదంటావా?”
 “నేను వస్తాను. ఎక్కడికి వెంటబెట్టుకుని వెళ్తావో వెళ్లు.”
 “వెళ్తున్నానుగా”
 “అవును. ఇలా ఏ మారుమూల హోటల్ కో వెళ్లి

గడపడం... మళ్ళీ నెల తప్పగానే రహస్యంగా మరో మారుమూలనున్న ఆసుపత్రికి వెళ్లి తీయించుకు రావడం... ఇవేగా మనం వెళ్లే ప్రదేశాలు... అన్నట్లు ఈ నెల ఇంకా రాలేదు. వారంరోజులు దాటిపోయింది.”

“అబ్బా... ఆ విషయాలు ఇప్పుడు మాట్లాడకు. ఉన్న మూడ్ జారిపోతుంది”
 ఆటో స్టేషన్ దగ్గర ఆగింది.
 ఇద్దరూ దిగి నగరానికి కాస్త దూరంగా వున్న ఓ

నాలుగంటలూ రతీమన్నుధులు కూడా వాళ్లని చూస్తే సిగ్గువడేలా ఆనందించారు. శృంగారపు అంచుల్ని చూసారు. ఆనందాన్ని అవధులు దాటేటట్లు అనుభవించారు.

ప్రదేశానికి మరో ఆటో మాట్లాడుకున్నారు. ఆ స్టార్ హోటల్ కి సరాసరి వెళ్లారు. అంతకుముందే బుక్ చేసుకున్న రూమ్ లోకి భార్యాభర్తలులా పెట్టెతోసహా వెళ్లారు. రూమ్ లోకి అడుగుపెట్టే పెట్టుకముందే లోపల

